

Forord

DENNE HISTORIE BLEV SKREVET I 1937.

Jeg har revideret den til denne udgave men har begrænset revisionen til dens stil; jeg har omformuleret enkelte passager og skåret en del overdrevent sprogbrug væk. Ingen idé eller hændelse er blevet tilføjet eller udeladt; temaet, indholdet og strukturen er uberørt. Historien forbliver, som den var. Jeg har givet den en ansigtsløftning, men har ikke rettet dens ryggrad eller ånd; disse behøvede ikke at blive rettet.

Nogle af dem, der læste historien, da den lige var blevet skrevet, sagde til mig, at jeg var uretfærdig mod kollektivismens idealer; dette var ikke, sagde de, hvad kollektivismen forkynder eller har til hensigt; kollektivister mener ikke og forfægter ikke sådanne ting; ingen forfægter dem.

Jeg skal blot påpege, at devisen "Produktion til nytte og ikke til profit" nu accepteres af de fleste mennesker som en selvfølge, og tilmed som en selvfølge, der udtrykker et passende, ønskværdigt mål. Hvis nogen fornuftsmæssig mening overhovedet kan udledes af den devise, hvad er det så, hvis ikke det er den idé, at motivet for et menneskes arbejde bør være andres behov og ikke hans eget behov, ønske eller fortjeneste?

Obligatorisk udskrivning af arbejdskraft er nu praktiseret eller foreslået i hvert eneste land i verden. Hvad er det baseret på, hvis ikke det er den idé, at staten er bedst kvalificeret til at afgøre, hvor et menneske kan være til nytte for andre, hvor sådan en nyttebetragtning er den eneste overvejelse, der indgår i beslutningen, og hvor hans egne mål, ønsker og lykke bør ignoreres, som om de ikke havde nogen betydning?

Vi har jobvejledende råd, arvehygiejniske råd, enhver tænkelig form for råd, herunder et verdensråd - og hvis disse endnu ikke har total magt over os, er det så på grund af manglende hensigt?

"Social gevinst" og "sociale mål" er blevet de daglige floskler i vort sprog. Nødvendigheden af en social retfærdiggørelse af alle aktiviteter og al eksistens tages nu for givet. Der er intet forslag så afsindigt, at dets fortalere ikke kan få

lydhør opmærksomhed og billigelse, hvis han påstår, at det på en eller anden udefineret måde er for "det fælles bedste".

Nogen mener måske - skønt jeg ikke gør - at folk for ni år siden til dels var undskyldt for ikke at se den retning, som verden var på vej i. I dag er beviset så åbenlyst, at ingen undskyldning længere kan godtages fra nogen som helst. Dem, som nægter at indse det nu, er hverken blinde eller uskyldige.

Den største brøde påhviler i dag folk, som accepterer kollektivismen gennem moralsk forsømmelighed; de folk, som søger beskyttelse fra nødvendigheden af at tage et standpunkt ved at fornægte indholdet af de principper, som de accepterer; de folk, som støtter planer, der er specielt tilrettelagt med henblik på at få gennemført trædom, men som gemmer sig bag den tomme påstand om, at de er frihedselskere, uden at de har nogen som helst konkret mening forbundet med ordet; de folk, som tror, at indholdet af idéer ikke behøver at blive undersøgt, at principper ikke behøver at blive defineret, og at fakta kan elimineres ved at holde éns øjne lukkede. De forventer, når de finder sig selv i en verden af blodige ruiner og koncentrationslejre, at kunne undslippe moralsk ansvar ved at jamre: "Jamen, det var ikke *det*, jeg mente!"

De, som ønsker slaveri, burde have den anstændighed at kalde det ved dets rette navn. De må indse den fulde betydning af det, som de advokerer eller bifalder; den fulde, præcise, specifikke betydning af kollektivismen og dens logiske følger, de principper, som den er baseret på, og de endelige konsekvenser, som disse principper vil føre med sig.

De må indse dette og derefter beslutte, om det er *dét*, de ønsker eller ej.

-AYN RAND.

April, 1946.